

Arrest

nr. 254 182 van 7 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de tweede verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat G. GASPART, die tevens verschijnt voor de eerste verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste en tweede verzoeksters dienen op respectievelijk 19 augustus 2019 en 4 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Eerste verzoekster wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 29 juli 2020 en 26 oktober 2020. Tweede verzoekster wordt op het CGVS gehoord op 15 juli 2020 en 24 augustus 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 24 december 2020 ten aanzien van elk van de verzoeksters een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 10 november 1998 in San Cristobal in de staat Tachira, waar u opgroeide samen met uw zus, Va.A.P.R.(...) (CGVS X; O.V. X). Uw vader werkte voor de Guardia Nacional van Venezuela, maar trok zich daar reeds jaren geleden uit terug en ging op pensioen, uw moeder was docente. U studeerde gedurende een semester Human Resources aan de Universiteit van San Cristobal maar stopte hiermee en ging werken. U heeft verschillende, (in)formele jobs uitgeoefend gaande van schoonmaakster en kinderoppas tot medewerkster in een ijssalon.

Sinds uw tienerjaren had u een relatie met Ca.C.(...), die u al van uw kindertijd kende. Jullie families zijn nauw bevriend met elkaar. De broer van Ca.(...), N.C.(...) is politiek actief in Cardenas (San Cristobal) waar hij gemeenteraadslid is voor de oppositiepartij Primero Justicia. Uzelf was niet politiek actief, maar u nam soms deel aan marsen aangezien N.(...) deze organiseerde.

N.C.(...) organiseerde op 19 april 2017 een protestmars in San Cristobal, op de Onafhankelijkheidsdag van Venezuela. Alle gemeenteraadsliden riepen hun aanhang op om deel te nemen, zo ook N.(...). U liep mee in deze mars, samen met uw zus Va.(...), Ca.(...), N.(...) en vrienden van N.(...)'s politieke partij. De demonstratie startte vreedevol, maar werd ontwricht door de Policia Nacional (PNB). U hoorde schoten, kreeg traangas in de ogen en hoorde mensen om hulp roepen, waardoor jullie bang werden en beslisten om naar huis terug te keren. Via het nieuws vernamen jullie dat er een meisje, P.R.(...), gedood werd tijdens de mars. De regering achtte N.(...) verantwoordelijk voor de dood van het meisje, daar hij de mars mee organiseerde, waardoor hij na de mars niet naar huis terugkeerde.

Op 23 april 2017 was u samen met uw zus Va.(...) bij de familie C.(...) toen de Policia Nacional het huis binnenviel. Zij waren op zoek naar N.(...), maar die was er niet. Jullie werden onder druk gezet om te zeggen waar hij zich bevond, maar jullie waren hiervan niet op de hoogte en konden dus niets zeggen. Ze doorzochten het huis, vernietigden meubels, namen foto's van jullie en van jullie documenten, waarop ze vertrokken. Als ze N.(...) niet binnen een paar dagen zouden vinden, dreigden ze ermee jullie allemaal op te sluiten omdat jullie een moordenaar verborgen hielden. Uw toenmalige schoonmoeder, de moeder van Ca.(...) en N.(...), werd gedurende korte tijd gevangengenomen voor het verbergen van een moordenaar. Ook N.(...) zelf werd gearresteerd en zeven dagen later vrijgelaten, nadat uit camerabeelden bleek dat de Policia Nacional zelf verantwoordelijk was voor de dood van het meisje.

Na deze inval besloten Ca.(...) en u dat het te gevaarlijk werd en dat jullie het land zouden verlaten. U ging niet meer werken en jullie doken samen met Va.(...) onder bij jullie oma. Op 4 mei 2017 trokken Ca.(...) en u via Colombia naar Ecuador. Aangezien Tachira op de grens met Colombia ligt, achtten jullie de kans groter dat ze jullie daar zouden terugvinden, waardoor jullie Ecuador verkozen. Aanvankelijk wilden jullie tijdelijk in het buitenland verblijven en naar huis terugkeren als de gemoederen bedaard waren. In juli 2017 vond er echter een tweede inval plaats in het huis van de familie C.(...), waarbij meubels vernield werden en de zussen van N.(...) bedreigd werden. N.(...) kon geen klacht indienen bij de politie omdat zij de inval organiseerden, daarom stapte hij naar de pers. Na deze tweede inval beseften jullie dat jullie niet naar Venezuela konden terugkeren. In Ecuador was het moeilijk om jullie verblijf te legaliseren, waardoor jullie in juli 2017 verhuisden naar Lima, Peru. Daar vond u werk in een hotel en ook Ca.(...) vond een job. In oktober 2017 verhuisde ook uw moeder naar Lima, waar ook Va.(...) u in november 2017 vervoegde. Uw vader woonde toen reeds in Colombia.

Ca.(...)' zussen vluchtten na de tweede inval naar Ecuador en ook N.(...) ontvluchtte, tijdelijk, Venezuela om zich in Colombia te vestigen.

Tot januari 2019 verliep uw leven in Peru normaal en deelde u een appartement met Ca.(...), zijn neef en uw zus. Uw moeder woonde samen met haar Peruviaanse vriend. Op 15 januari 2019 stapte uw zus, Va.(...), uit jullie appartement en hoorde zij vanuit een wagen iemand 'C.(...)' roepen, waarop zij het op een lopen zette en beschoten werd. U was op dat moment aan het werk en ontving een telefoontje dat uw zus in het ziekenhuis werd opgenomen. Samen met Ca.(...) ging u naar het ziekenhuis waar u hoorde dat Va.(...) een kogel door haar been kreeg. Ca.(...) gaf in het ziekenhuis toe, dat hij via facebook een bedreiging ontvangen had van een vals profiel waarin enkel stond 'we weten waar je bent', maar hij bracht u hiervan niet op de hoogte daar hij u niet ongerust wilde maken. Een dokter kwam naar de kamer en zei jullie dat er aan de ingang mensen naar jullie vroegen. Jullie hadden

niemand op de hoogte gebracht van de schietpartij en veronderstelden dat het dezelfde mannen waren die Va.(...) beschoten hadden. De dokters lieten hen niet binnen.

Na de schietpartij verhuisden Va.(...), Ca.(...), Ca.(...)' neef en u naar het appartement van uw moeder. U wilde niet langer het leven van uw familie of uzelf op het spel zetten, en zette een punt achter uw relatie met Ca.(...), nadat hij weigerde om met u verder weg te vluchten. U nam de beslissing om naar Spanje te vluchten aangezien ze daar ook Spaans spreken. U bracht de nodige documenten in orde en hoopte dat Va.(...) u zou vergezellen, maar dit was gezien haar verwondingen niet mogelijk.

Op 1 maart 2019 stapte u op het vliegtuig van Peru naar Colombia, waar u afscheid nam van uw vader. Uw vader zijn levensomstandigheden lieten het niet toe dat u zich daar ook zou vestigen. Vervolgens kwam u op 20 maart 2019 met het vliegtuig aan in Spanje, waar u in een appartement in Madrid ging wonen. In juni 2019 werd u het slachtoffer van een aanranding. De Spaanse politie werd ingelicht en u onderging een sporenonderzoek en enkele tests in het ziekenhuis. U diende, onder druk van de familie van de verdachte, geen klacht in. Op 10 juli 2019 had u een afspraak met de asielinstanties in Spanje, maar u besloot uiteindelijk, op aanraden van Venezolaanse vrienden, om daar niet naartoe te gaan en verder naar België te reizen om hier een verzoek in te dienen.

Op 22 juli 2019 kwam u via carpooling aan in België, waar u op 13 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende.

U vreest bij terugkeer naar Venezuela alsnog gearresteerd te worden door de Venezolaanse autoriteiten omwille van uw steun aan de oppositie.

Uw zus, Va.A.P.R.(...) (X; O.V. X) diende op 4 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in in België.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw tijdelijke Peruviaanse verblijfskaart, 32 pagina's met foto's die uw relatie met de familie C.(...) ondersteunen, een verklaring van N.(...) C.(...) over de deelname van Va.(...) en u aan manifestaties in Venezuela, identiteitsdocumenten van N.C.(...) in Colombia, een boekingsbevestiging van uw hotel in Madrid, uw reisroute van 2019 en uw tickets naar Colombia in 2019 (onleesbaar).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er rijzen immers geloofwaardigheidsproblemen bij uw verklaringen over uw vluchtmotieven.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw politiek engagement doorheen uw verklaringen een opmerkelijke groei kent. Zo verklaarde u aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u zich nooit bemoeide met politiek en dat u deelnam aan de mars van 19 april 2017 omdat deze in uw straat begon en dat het eerder uit nieuwsgierigheid was dan uit politieke overtuiging (Vragenlijst CGVS, punt 3.5). Vervolgens verklaart u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u nooit politiek actief was, geen activiste was, maar wel de oppositiepartij steunde en legt u tevens enkele foto's neer van manifestaties waar u aan deelnam (CGVS X, persoonlijk onderhoud van 29 juli 2020, vanaf nu CGVS 1, p. 10-12; document 2, foto's 5/32 en 15/32). In uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u dan weer dat u niet weet aan hoeveel betogingen u exact deelnam, maar dat u daaraan meedeed omdat u zich vredevol en collectief wilde uiten, uit overtuiging dat u een verschil kon maken, voor de

vrijwaring van uw rechten (CGVS 2 X, persoonlijk onderhoud van 26 oktober 2020, vanaf nu CGVS 2, p. 3). Uw beweerde politieke engagement is niet aannemelijk daar het bij de DVZ nog onbestaande was en in de loop van uw asielprocedure evolueert tot het profiel van een politiek activiste.

Wat betreft het incident dat aanleiding gaf tot het vertrek van uw zus Va.(...) (X; O.V. X) en u uit Venezuela, namelijk de inval door de Policia Nacional in het huis van de familie C.(...) na de betoging van 19 april 2017, waar jullie aanwezig waren en waar foto's van jullie documenten genomen werden dient opgemerkt te worden dat jullie verklaringen hieromtrent tegenstrijdig zijn (CGVS 1, p. 15; CGVS 2, p. 5; CGVS 1 X, p. 17 en 23). Zo verklaart u dat de inval in het huis van de familie plaatsvond op 23 april 2017 (CGVS 1, p. 15). Va.(...) verklaart echter tot tweemaal toe dat de inval twee dagen na de betoging van 19 april 2017 plaatsvond, dus op 21 april 2017 (CGVS 1 X, p. 17 en 21). Dat jullie verklaring reeds op een essentieel punt als de datum van het incident dat aan de basis ligt voor jullie vertrek uit Venezuela, inconsistent is, zaait al de nodige twijfel over de geloofwaardigheid van dit incident of minstens over jullie voorgehouden betrokkenheid daarbij. Vervolgens zijn ook jullie verklaringen met betrekking tot wat jullie op dat moment in het huis van de familie C.(...) deden, niet gelijklopend. Zo verklaart Va.(...) dat jullie daar aanwezig waren voor een vergadering (CGVS 1 X, p. 17 en 22). Wanneer u echter de vraag voorgeschiedt krijgt waarom jullie op dat moment in het huis van de familie C.(...) aanwezig waren, antwoordt u dat jullie daar waren omdat Ca.(...) daar woont (CGVS 1, p. 19). Dat u hier geen melding maakt van een vergadering, doet de vraag rijzen of deze vergadering daadwerkelijk plaatsvond. Verder komen ook jullie verklaringen wat betreft de aanwezigen op de dag van de inval in het huis van de familie C.(...) niet overeen. Zo verklaart u dat die dag de twee zussen van N.(...), namelijk Da.(...) en De.(...), Ca.(...), Ca.(...) moeder Miriam, uw zus en u aanwezig waren (CGVS 1, p. 17). Va.(...) brengt echter ook twee aanwezige neven ter sprake, dewelke in uw verklaringen niet terug te vinden zijn (CGVS 2 X, p. 5). Dat jullie verklaringen niet overeenkomen betreffende het incident dat de aanleiding vormt voor jullie vertrek uit Venezuela, brengt de geloofwaardigheid van dit incident, of minstens jullie betrokkenheid daarbij, in het gedrang en bijgevolg ook de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven.

Vervolgens vallen ook jullie verklaringen met betrekking tot de arrestatie van N.(...) en van N.(...)'s moeder na de betoging van 19 april 2017, niet met elkaar te rijmen. Zo verklaart Va.(...) dat N.(...) één dag na de inval, dus op 22 april 2017, gearresteerd werd en na één week opnieuw werd vrijgelaten (CGVS 1 X, p. 17-18; CGVS 2 X, p. 5). Ze stelt verder dat na zijn vrijlating de moeder van Ca.(...) en N.(...) gearresteerd werd. Daarbij werd haar duidelijk gemaakt dat wanneer N.(...) zijn job zou verderzetten, er een einde gemaakt zou worden aan zijn familie (CGVS 1 X, p. 18). In haar tweede persoonlijk onderhoud stelt Va.(...) bijkomend dat de moeder van N.(...) gedurende één week vastgehouden werd omdat zij geen info wilde geven (CGVS 2 X, p. 5). Deze verklaringen vallen echter niet te verenigen met uw verklaringen omtrent de arrestatie van N.(...) en zijn moeder. Zo verklaart u dat u 'op een dag' hoorde dat N.(...) aangehouden werd. Hij werd beschuldigd van moord op het meisje dat tijdens de manifestatie van 19 april 2019 was gestorven. Toen uit camerabeelden bleek dat niet hij maar de politie verantwoordelijk was voor haar dood, werd hij weer vrijgelaten. 'In tussentijd' werd zijn moeder gearresteerd wegens het verbergen van een moordenaar (CGVS 1, p. 15). Wanneer u verder wordt bevraagd over de arrestatie van de moeder van N.(...), verklaart u dat zij onmiddellijk vrijgelaten werd toen ze beseften dat N.(...) niet in het huis aanwezig was en dat dit zich allemaal in de periode van een week afspeelde. U geeft tevens aan dat N.(...) ongeveer zeven dagen vastgehouden werd (CGVS 1, p. 19). Volgens de logica van uw verklaringen moet de arrestatie van zijn moeder dus zeker hebben plaatsgevonden voor de vrijlating van N.(...). Anders houdt het geen steek dat de politie zijn moeder zou arresteren voor het verbergen van een moordenaar wanneer ze zelf al wisten dat haar zoon geen moord had gepleegd en ze hem reeds hadden vrijgelaten. Dat volgens de verklaringen van Va.(...) de arrestatie van de moeder plaatsvond na de vrijlating van N.(...), maar dit volgens uw verklaringen plaatsvond tussen de arrestatie en daaropvolgende vrijlating van N.(...) een week nadien, valt niet met elkaar te verenigen (CGVS 1, p. 15 en 19; CGVS 1 X, p. 17-18). Ook de door jullie opgegeven motieven achter de arrestatie van de moeder zijn tegenstrijdig. Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat jullie noch de inval, noch de arrestaties bij de familie C.(...) kunnen aantonen met een begin van bewijs. Va.(...) verklaart nochtans dat ze denkt dat dit wel op sociale media of in de kranten verschenen is, doch wordt er hiervan geen documentatie voorgelegd. Wanneer een oppositielid van moord beschuldigd wordt en nadien gearresteerd wordt, kan logischerwijs verwacht worden dat hier documentatie over terug te vinden is. Dat hiervan niets voorgelegd wordt, brengt de geloofwaardigheid van dit incident opnieuw in het gedrang.

Ook wat betreft de bedreigingen die de familie C.(...), Va.(...) en u ontvingen in Venezuela zijn jullie verklaringen niet overtuigend en bovendien tegenstrijdig. Zo verklaart Va.(...) aanvankelijk bij de Dienst

Vreemdelingenzaken (DVZ) dat jullie werden bedreigd via de telefoon en aan jullie huis en dat jullie bedreigingen ontvingen en 'eender welk type van agressie' (Vragenlijst CGVS X, punt 3.5). Tijdens Va.(...)'s eerste persoonlijk onderhoud verklaart zij echter dat er geen bedreigingen naar jullie persoonlijk waren voor de manifestatie van 19 april 2017 (CGVS 1 X, p. 20-21) en evenmin na de inval in het huis van de familie C.(...) (CGVS 1 X, p. 22-23). Ook tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud verklaart Va.(...) dat zij voor de manifestatie van 19 april 2017 geen bedreigingen ontving, iets wat u bovendien bevestigt in uw verklaring (CGVS 2, p. 4; CGVS 2 X, p. 3). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen bij de DVZ en deze op het CGVS antwoordt Va.(...) dat ze bij de DVZ gevraagd werd om een samenvatting te geven en dat de bedreiging aan huis verwees naar de bedreiging bij de familie C.(...) en dat de berichtjes verwezen naar de bedreigingen die ontvangen werden door Ca.(...) in Peru (CGVS 2 X, p. 3-4). Deze verklaring is echter niet afdoende aangezien Va.(...) tijdens haar verklaringen op de DVZ een duidelijk onderscheid maakte tussen telefonische en andere bedreigingen in Venezuela en berichten die Ca.(...) heeft ontvangen in Peru (Vragenlijst CGVS X, punt 3.5). Haar verklaring is dan ook geenszins in staat de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Ook uit uw verklaringen kan bovendien niet afgeleid worden dat uw zus en u ooit persoonlijke bedreigingen ontvingen behalve tijdens de inval in het huis van de familie C.(...), dewelke bovendien gericht was op de arrestatie van N.(...) en initieel niet als doel had jullie te bedreigen (CGVS 1, p. 14-18; CGVS 2, p. 4 en 9; CGVS 1 X, p. 17).

Verder kan ook uit jullie verklaringen betreffende de periode tussen de inval in het huis van de familie C.(...) op 21 of 23 april 2017 en jullie vertrek uit Venezuela, geen ernstige vrees in jullie hoofde afgeleid worden en zijn jullie verklaringen bovendien wederom incoherent. In de eerste plaats moet worden vastgesteld dat uit de stempel in uw paspoort blijkt dat u legaal uit Venezuela bent vertrokken op 4 mei 2017, hetgeen u door u werd bevestigd tijdens uw interview bij de DVZ (Verklaring DVZ, punt 31). Op het CGVS verklaart u aanvankelijk dat u wilde vertrekken zonder uw paspoort te laten zien en dus de rivier wilde oversteken zodat de autoriteiten niet op de hoogte zouden zijn van uw vlucht uit het land. Maar op aanraden van uw vader hebt u toch op legale wijze het land verlaten, erop hopen dat alles goed zou gaan. U verklaart verder dat de aanwezige autoriteiten aan de grens die dag geen aandacht aan Ca.(...) en u besteedden omdat er zoveel mensen de grens over wilden, zodat het enkel een kwestie van stempel zetten en verdergaan was (CGVS 1, p. 13). Deze verklaring valt echter niet te rijmen met uw verklaring tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, waar u stelt dat u niet wilde dat uw paspoort afgestempeld werd en u daarom via de rivier de grens over stak en niet via de brug aangezien daar politie aanwezig is en jullie bang waren dat jullie gecontroleerd zouden worden en dat ze zo zouden ontdekken dat jullie het land ontvluchtten (CGVS 2, p. 7-8). Gevraagd naar hoe u dan een stempel in uw paspoort bemachtigde, verklaart u dat u deze ontving in een Centro de Migracion in San Antonio (document 1; CGVS 2, p. 7-8). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat u het advies van uw vader volgde en legaal de grens kruiste, antwoordt u dat dat inderdaad zo is (CGVS 2, p. 8). Hierbij opgemerkt dat door een rivier gaan, geen legale overgang is, antwoordt u dat u dat niet weet, maar dat jullie de brug niet wilden nemen omwille van de politie die daar stond (CGVS 2, p.8). Dat u geen duidelijkheid weet te scheppen over de manier waarop u de grens overstak is opmerkelijk, daar verwacht mag worden dat u hier grondig over nadacht en de nodige voorzorgen nam, daar u vreesde voor de Venezolaanse autoriteiten. Wat er ook van zij, het CGVS kan enkel vaststellen dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte waren van uw vertrek uit het land en zij u daarbij niets in de weg hebben gelegd.

Voorts is het opvallend dat Va.(...) nauwelijks enige informatie kan meedelen over de tweede inval in het huis van N.(...), die plaatsvond op het moment dat u en Ca.(...) zich in Ecuador bevonden. Toen ze werd gevraagd of er na de eerste inval nog op een ander moment functionarissen zijn binnengevallen in het huis van N.(...), verklaart Va.(...) enkel dat ze niet helemaal zeker is van de datum, maar dat ze denkt dat er een tijdje later nog een incident is gebeurd (CGVS 2 X, p. 5). Toen ze even later werd gevraagd of ze weet heeft van bedreigingen die de zussen van N.(...) hebben ontvangen, verklaart Va.(...) dat ze dat niet weet. Ze geeft zelfs letterlijk aan dat ze niets weet van concrete incidenten. Ze kan enkel veronderstellen dat ze voordien ook bedreigingen zullen hebben ontvangen en geeft aan dat ze veronderstelt dat de zussen van N.(...) om dezelfde redenen vertrokken zijn als Ca.(...), uw zus en u, maar dat zij dan naar Ecuador zijn gegaan (CGVS 2 X, p. 8). Dit antwoord van Va.(...) is des te opvallender daar u aangeeft dat er wel degelijk een tweede inval heeft plaatsgevonden in het huis van N.(...) waarbij diens zussen en moeder aanwezig waren. U bent evenmin op de hoogte van de exacte datum van dat incident, maar omschrijft die inval als heel gewelddadig, waarbij veel meer vernieling in het huis werd aangericht. De zussen en moeder van N.(...) werden toen volgens u aangevallen en fysiek bedreigd. U stelt dat N.(...) er toen een punt van heeft gemaakt om die inval publiek te maken en daarover heeft gecommuniceerd via televisie en nieuwsberichten. U geeft verder aan dat de familie van

N.(...) ten gevolge van die inval heeft besloten om Venezuela te ontvluchten omdat er geen bescherming was. U stelt dat ook kennissen van de familie, waaronder u en uw zus, toen hebben besloten om te vluchten. U en Ca.(...) bevonden zich op dat moment in Ecuador. Dit incident gaf volgens u de doorslag om niet meer terug te keren naar Venezuela maar verder te reizen naar Peru (CGVS 1, p. 19; CGVS 2, p. 6). Gelet op uw verklaringen over dit incident is het dan ook bijzonder opmerkelijk dat uw zus Va.(...) daar nauwelijks van op de hoogte blijkt te zijn. Aangezien u verklaart dat u en de familie van N.(...) na dit incident besloten dat jullie niet langer in Venezuela konden blijven of er niet meer naar konden terugkeren, doet deze vaststelling verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie vluchtmotieven.

Ook bij de verklaringen van Va.(...) met betrekking tot de periode tussen de inval bij de familie C.(...) in april 2017 en haar definitieve vertrek uit Venezuela op 14 november 2017 is meer dan één vraagteken te plaatsen (X, document 1). Zo verklaren zowel Va.(...) als u dat jullie na de inval bij de familie C.(...) naar jullie grootmoeder verhuisden, samen met Ca.(...) (CGVS 1, p. 15 en 19; CGVS 2, p. 5 en 13; CGVS 2 X, p. 6-7). Opmerkelijk hierbij is dat Va.(...) dit pas in haar tweede persoonlijk onderhoud vermeldt en hier in haar eerste persoonlijk onderhoud geen gewag van maakt (CGVS 1 X, p. 17-19; CGVS 2 X, p. 6-7). Bovendien verklaart Va.(...) dat ze in deze periode gewoon verder bleef werken, op een voorzichtige manier (CGVS 2 X, p. 3, 6 en 8). U verklaart echter dat u stopte met werken en bevestigt tot driemaal toe dat ook Va.(...) niet meer werkte tijdens jullie verblijf bij jullie grootmoeder. U voegt daaraan toe dat zij als zelfstandige werkte en wel enkele personen hielp, maar niet effectief de straat op ging uit angst (CGVS 2, p. 5, 7 en 13). Uw advocaat merkte hierover op dat u wel vermeldde dat Va.(...) enkele cliënten geholpen heeft en dus niet stopte met werken (mail 29 oktober 2020). Deze tegenstrijdigheid wordt hiermee echter niet opgeheven, daar u eerder expliciet verklaart dat Va.(...) stopte met werken, zonder de vermelding van deze enkele klanten. Bovendien is er een significant verschil tussen nog enkele cliënten helpen en gewoon verder blijven werken als voorheen zoals Va.(...) verklaart (CGVS 2, p. 5, 7 en 13; CGVS 2 X, p. 3, 6 en 8). Dat Va.(...) na het incident bij de familie C.(...) nog van april 2017 tot net voor haar vertrek naar België, dat zij situeert rond augustus 2017 maar blijkens de stempel in haar paspoort pas plaatsvond in oktober 2017, verder werkte getuigt niet van het bestaan van een ernstige vrees in haar hoofd. Gevraagd of ze in die periode nog problemen heeft gekend of bedreigingen heeft ontvangen, stelt ze enkel dat ze toen geen problemen meer kende omdat ze niet meer naar het huis van N.(...) ging (CGVS 2 X, p. 3, 6 en 8). Bovendien is het erg opmerkelijk dat Va.(...) niet meereisde met u en Ca.(...) toen jullie in mei 2017 vertrokken uit Venezuela. Hiernaar gevraagd verklaart Va.(...) dat zij niet mee kon vertrekken met Ca.(...) en u omdat ze haar kosten in Venezuela moest betalen om daar te wonen en tegelijkertijd moest kunnen sparen om wel te kunnen vertrekken (CGVS 2 X, p. 6-7). Deze verklaring is echter niet overtuigend daar Va.(...) wel de middelen, via haar partner, vond om op 10 oktober 2017 naar België af te reizen en hier bovendien geen asiel aanvraag zie infra (CGVS 2 X, p. 6-7). Ook dit wijst er niet op dat de verklaarde vrees voor vervolging aannemelijk is. Dit wordt bovendien nog versterkt doordat Va.(...) op 31 oktober 2017 naar Venezuela terugkeerde om daar nog te verblijven tot 14 november 2017, toen ze het land verliet en via Colombia en Ecuador doorreisde naar Peru (X, document 1; CGVS 1 X, p. 10 en CGVS 2 X, p. 7). Dat zij op 31 oktober 2017 niet rechtstreeks van België naar Peru ging, maar eerst nog op legale wijze terugkeerde naar Venezuela om daar nog twee weken te verblijven, ondermijnt in bijzonder ernstige mate haar voorgehouden vrees voor vervolging in Venezuela. Bovendien was deze terugkeer naar Venezuela overbodig, daar zij verklaart dat zij reeds in België de beslissing nam om van België naar Peru te reizen (CGVS 1 X, p. 10). Dat Va.(...) na de inval in april 2017 geen problemen meer heeft gekend in Venezuela ondanks het feit dat zij nadien nog verschillende maanden in Venezuela heeft gewoond en gewerkt en er in november 2017 gedurende twee weken nog naar is teruggekeerd is bijzonder opmerkelijk aangezien jullie stellen te vrezen voor vervolging door de Venezolaanse autoriteiten en verklaren dat de Policia Nacional bij de inval bij de familie C.(...) foto's nam van jullie documenten, inclusief identiteitskaart en dus op de hoogte was van jullie gegevens (CGVS 1, p. 15; CGVS 2, p. 5; CGVS 1 X, p. 17 en 23; CGVS 2 X, p. 6-8). Dat Va.(...) op legale wijze met haar eigen paspoort het land in- en uit kon reizen, toont allerm minst aan dat zij in de negatieve aandacht stond van de Venezolaanse autoriteiten (X, document 1, CGVS 2 X, p.8). Dit ondergraaft opnieuw de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees omwille van uw relatie met de familie C.(...).

Volledigheidshalve dient hier ook aan toegevoegd te worden dat het bijzonder merkwaardig is dat Va.(...) tijdens haar bezoek aan België van 10 oktober 2017 tot 31 oktober 2017 (X document 1) geen verzoek om internationale bescherming indiende, daar de oorzaak van jullie vlucht uit Venezuela, namelijk de inval bij de familie C.(...) in april 2017, toen reeds had plaatsgevonden (CGVS 1, p. 15; CGVS 2, p. 5; CGVS 1 X, p. 17 en 23). Va.(...) verklaart hierover dat haar Belgische partner haar nochtans vertelde dat ze hier asiel kon aanvragen omwille van haar situatie, toch diende Va.(...) geen

verzoek om internationale bescherming in omdat ze geen idee had hoe de asielpcedure in elkaar zat en omdat ze twijfelde over de taal (CGVS 1 X, p. 10). Deze verklaring weet geenszins te overtuigen, daar verwacht mag worden dat wanneer zij vreest voor vervolging in Venezuela, zij zo snel mogelijk bescherming zoekt zodra de mogelijkheid zich voordoet. Dat Va.(...) bovendien na haar bezoek aan België naar Venezuela terugkeert en niet rechtstreeks naar Peru afreist, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van jullie vluchtmotieven en duidt allerminst op het bestaan van een ernstige vrees in jullie hoofde.

Ook wat betreft het incident dat plaatsvond op 15 januari 2019 in Peru waarbij Va.(...) beschoten werd vanuit een camionette door iemand die 'C.(...)' riep, kan er geen geloof gehecht worden aan jullie verklaringen hieromtrent (CGVS 1, p. 16, 20 en 21; CGVS 2, 8-13; CGVS 1 X, p. 18-20; CGVS 2 X, p. 8-13). Zo dient er eerst en vooral opgemerkt te worden dat u geen woord zegt over dit incident bij uw interview op de DVZ (Vragenlijst CGVS, punt 3.5). Ook wanneer u daar expliciet de vraag gesteld wordt waarom u uit Peru vertrokken bent, verklaart u dat dit was omdat de situatie in Peru moeilijk was voor Venezolanen en dat er iedere dag wel iemand vermoord of verkracht werd van Venezolaanse meisjes en er bovendien geen zekerheid was (Vragenlijst CGVS, punt 3.5). Dat u hier geen notie maakt van het incident van 15 januari 2019, dat volgens jullie verklaringen nochtans gelinkt is aan jullie problemen in Venezuela, is erg vreemd en zaait de nodige twijfel over de geloofwaardigheid van dit incident en de context ervan (CGVS 1 X, p. 18; CGVS 2 X, p. 10-11; CGVS 2, p. 9-10). Dat u vervolgens tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart dat u bij de DVZ niets over uw zus vertelde omdat u vond dat jullie elk over jullie eigen zaak moesten praten, weet niet te overtuigen daar redelijkerwijs verwacht kan worden dat de schietpartij waar uw zus het slachtoffer van beweerd geweest te zijn, dermate ingrijpend is dat het niet vermelden ervan bijzonder vreemd is (CGVS 1, p. 3).

Ook jullie verdere verklaringen met betrekking tot dit incident bevatten tegenstrijdigheden. Zo kwam de kogel volgens Va.(...) in haar voet terecht. Volgens uw verklaringen kwam deze kogel echter in haar been terecht om daar in uw tweede persoonlijk onderhoud aan toe te voegen dat de kogel in haar been terecht kwam, en ook de zijkant van haar voet vernielde (CGVS 1 X, p. 19 en 20; CGVS 2 X, p. 9 en 14; CGVS 1, p. 16; CGVS 2, p. 9). Bovendien verklaart u dat de kogel binnengegaan is, maar er ook meteen weer uitgegaan is (CGVS 2, p. 9). Va.(...) verklaart echter dat de kogel in het ziekenhuis uit haar voet verwijderd moest worden (CGVS 1 X, p. 20). Dat Va.(...) bovendien zelf toegeeft dat er in de medische documenten die ze voorlegt, geen melding terug te vinden is van een verwijderde kogel of kogelwonde, doet verder vragen rijzen over de oorzaak van haar verwondingen en de context waarin zij deze verwondingen opliep (X, document 6; CGVS 2 X, p. 14). Verder is het ook vreemd dat jullie zonder problemen gedurende anderhalf jaar in Peru woonden en er een goed leven leidden, en dat er na anderhalf jaar plots via Facebook een bedreiging naar Ca.(...) gestuurd wordt en uw zus vervolgens beschoten wordt op weg naar haar werk (CGVS 1, p. 16; CGVS 2, p. 8-9; CGVS 1 X, p. 18; CGVS 2 X, p. 8).

Vervolgens zijn ook jullie verklaringen omtrent jullie woonplaatsen na het vermeende schietincident niet coherent. Zo verklaart u dat jullie na de schietpartij niet meer in jullie appartement bleven wonen, maar bij jullie moeder in Lima introkken (CGVS 1, p. 20; CGVS 2, p. 10). Doch verklaart Va.(...) bij de DVZ dat zij na haar ontslag uit het ziekenhuis terugkeerde naar het appartement om te revalideren (Vragenlijst CGVS X, punt 3.5). Ook wanneer tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd wordt wie er op haar laatste adres in Peru nog bij haar inwoonde, behalve Ca.(...), antwoordt Va.(...) dat u bij haar inwoonde, samen met een neef en nog een vriend (CGVS 1 X, p. 6). Dat zij hier niet vermeldt dat jullie bij jullie moeder gingen inwonen, ondergraaft opnieuw de geloofwaardigheid van jullie verklaarde problemen in Peru. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in jullie verklaringen, stelt Va.(...) dat haar eerste persoonlijk onderhoud lang was en dat het interview niet tot daar geraakte, tot de redenen waarom ze bij haar moeder ging wonen (CGVS 2 X, p. 9-10). Deze verklaring is niet afdoende daar de vraag met wie Va.(...) op haar laatste adres samenwoonde, reeds in het begin van het persoonlijk onderhoud gesteld werd en zij bovendien evenmin in haar open relaas notie maakte van de verhuis naar jullie moeder (CGVS 1 X, p. 6; CGVS 2 X, p. 9-10). Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat ook het laattijdige vertrek van Va.(...) uit Peru wederom niet wijst op een ernstige vrees in haar hoofde. Zo vond de schietpartij plaats op 15 januari 2019, en waar u reeds op 1 maart 2019 Peru verliet, wachtte Va.(...) nog tot 13 september 2019 om Peru te verlaten (X, document 1; X, document 1). Gevraagd naar de reden van dit laattijdige vertrek verklaart Va.(...) aanvankelijk dat ze omwille van haar fysieke toestand niet kon vertrekken (CGVS 2 X, p. 11). Echter geeft ze hierbij ook aan dat ze na ongeveer vier maanden revalidatie opnieuw kon wandelen (CGVS 2 X, p. 11). Ermee geconfronteerd dat ze ze in mei/juni 2019 kon vertrekken, verklaart Va.(...) dat ze niet kon vertrekken omdat ze geld opzij moest zetten voor het ticket. Dit is echter weinig geloofwaardig, daar ze geld eerst

niet vernoemde als obstakel om Peru te verlaten (CGVS 2, p. 12). Er mag verwacht worden, dat wanneer gevreesd wordt voor het leven, dat jullie zo snel mogelijk het land proberen te verlaten. Ook hieruit kan opnieuw geen ernstige vrees afgeleid worden.

Hieraan kan ook toegevoegd worden dat uit jullie laattijdige asielaanvraag in België eveneens geen hoge nood aan bescherming afgeleid kan worden. Zo komt u op 22 juli 2019 aan in België en dient u pas op 19 augustus 2019 uw verzoek in. U verklaart dit door te stellen dat uw Belgische vriendin u zei dat u geen verzoek kon indienen daar het nationale feestdag was en er dus waarschijnlijk niet gewerkt werd (CGVS 1, p. 17). Deze verklaring weet echter niet te overtuigen daar de nationale feestdag slechts één dag duurt en bovendien plaatsvond voor uw aankomst in België, namelijk op 21 juli. Bovendien liggen er exact vier weken tussen uw aankomst in België en uw VIB. Tevens verbleef u voor uw aankomst in België ook geruime tijd in Spanje, namelijk van maart 2019 tot juli 2019, waar u evenmin een verzoek om internationale bescherming indiende (document 1; CGVS 1, p.17). Ook bij Va.(...) is er allerminst sprake van urgentie om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zij komt op 14 september 2019 aan in België en dient pas op 4 december 2019 een VIB in. Gevraagd naar de reden van dit uitstel, verklaart Va.(...) dat ze op het appartement van haar partner verbleef, de mogelijkheden daar begon te bekijken en startte met de organisatie van haar verzoek (CGVS 2 X, p. 13). Dit is echter niet aannemelijk daar u reeds een VIB indiende in augustus 2019 en Va.(...) dus logischerwijs op de hoogte was van de procedure. Er kan verwacht worden dat iemand die vreest voor zijn leven, zo snel mogelijk de asielprocedure opstart. Dat jullie dit nalieten ondermijnt op ernstige wijze de ernst en urgentie van jullie verzoek.

Ter volledigheid moet ook vermeld worden dat Va.(...) reeds voor de gebeurtenissen met de familie C.(...) op zoek was naar een manier om Venezuela te verlaten. Zo blijkt dat Va.(...) van 7 tot 13 april 2017 op reis ging naar Cuba (X, document 1) en verklaart zij hierbij dat ze deze reis ondernam omdat ze een uitweg uit het land zocht, een manier om het land te kunnen verlaten, waarbij haar eerste keuze op Cuba viel (CGVS 1 X, p. 8). Later bevestigt Va.(...) opnieuw dat ze naar Cuba reisde om te kijken of ze daar kon leven, omdat ze een negatief beeld had van de algemene situatie in Venezuela (CGVS 2, X, p. 3). Ze keerde echter terug omdat ze niet van overtuigd was en omdat de situatie er ongeveer gelijk was aan de situatie van Venezuela (CGVS 1 X, p. 8; CGVS 2, X, p. 3). Hieruit kan geconcludeerd worden dat Va.(...) reeds voor de inval bij de familie C.(...) met het plan rondliep om Venezuela te verlaten, wat lijkt te bevestigen dat er andere motieven aan de basis liggen van jullie vertrek uit Venezuela dan de door jullie voorgehouden problemen met de Venezolaanse autoriteiten ten gevolge van jullie band met N.C.(...).

Verder dienen enkele zaken opgemerkt te worden betreffende de verklaring, opgesteld en ondertekend door N.C.(...), die jullie voorleggen en waarin verklaard wordt dat jullie deelnamen aan manifestaties en Primero Justicia steunden (document 7, CGVS 1 X, p. 14; CGVS X, document 11; CGVS 1 X, p.14; CGVS 2 X, p. 12). Jullie weten namelijk geen klaarheid te scheppen over hoe jullie in het bezit raakten van deze verklaring noch hoe het komt dat deze brief opgemaakt werd op 15 oktober 2019, het moment dat jullie reeds in België verbleven (document 7; CGVS X, document 11). Zo verklaart Va.(...) dat u deze brief in uw bezit kreeg in februari 2019 toen u nog in Peru verbleef (CGVS 1 X, p. 14). U verklaart daarentegen dat Va.(...) de brief ontving toen de moeder van N.(...) en Ca.(...) op bezoek kwam in Lima rond januari 2019 (CGVS, p. 13; CGVS 2, p. 12). Dat jullie niet weten wie van jullie deze brief ontving, is vreemd. Dat jullie bovendien geen verklaring hebben waarom deze brief gedateerd werd op 15 oktober 2019, toen jullie reeds in België waren, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van de authenticiteit van dit document. Hiermee geconfronteerd, verklaart u eerst dat het document al eerder werd opgesteld, niet om in België te gebruiken, maar om asiel aan te vragen 'waar we dus waren' (CGVS 1, p. 13). Opnieuw gevraagd naar een verklaring voor de datum, stelt u dat N.(...) er verschillende heeft opgemaakt met verschillende data, een verklaring die niet overtuigt (CGVS 1, p. 13-14). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u dan weer dat deze datum te verklaren is doordat N.(...) er een andere datum op zette met als doel dat de brief nog geldig zou zijn wanneer jullie deze voorlegden (CGVS 2, p. 12). Ook Va.(...) weet niet te verklaren hoe het komt dat N.(...)'s verklaring gedateerd werd op 15 oktober 2019, daar zij na confrontatie herhaalt dat de moeder van N.(...) het document mee naar Peru nam en aan u gaf en dat ze de datum misschien niet gecontroleerd hebben (CGVS 1, p. 14-15). Overigens rijst bij dit document ook de vraag waarom N.(...) hierin enkel optekent dat jullie Primero Justicia steunden en meeliepen in manifestaties. Op geen enkel moment blijkt uit de verklaring van N.(...) dat jullie problemen gelinkt zouden zijn aan die van hem of zijn familie. Zo stelt hij dat "burgers VA.P.(...) en VE.P.(...) samen met hun gezin, slachtoffers zijn geweest van pesterijen, bedreigingen en vervolgingen omdat ze deel hebben genomen aan alle betogingen en omdat hun woning zich bevindt op een strategisch punt voor alle betogingen die plaatsvinden in de stad. Omdat ze opkomen voor de

Mensenrechten waar iedereen recht op heeft, zijn ze het doelwit geworden van ernstige fysieke, verbale en psychologische mishandelingen en ernstige bedreigingen vanwege aanhangers van de regering.” (CGVS X, p. 14; 19/27073 document 11). Gezien N.(...) volgens Va.(...)'s verklaring van alles op de hoogte was, inclusief het incident in Peru, is het erg vreemd dat hij in deze verklaring enkel verwijst naar jullie deelname aan manifestaties en de locatie van jullie gezinswoning als de oorzaak van jullie problemen en nergens verwijst naar de problemen die jullie te beurt vielen zoals de inval in zijn huis dewelke aan de basis ligt van jullie vertrek uit Venezuela (CGVS 2 X, p. 12). Deze opvallende incoherenties bevestigen andermaal het ongeloofwaardige karakter van jullie voorgehouden vluchtmotieven. Uw advocaat merkte in haar mail van 29 oktober 2020 op dat Va.(...) enkel gezegd heeft dat N.(...)'s verklaring via de moeder van N.(...) verkregen werd en dat Va.(...) niet specificeerde wie van hen het document in ontvangst nam, dit is echter niet correct daar zij letterlijk verklaarde dat haar zus dit document in ontvangst nam zie supra (mail advocaat 29 oktober 2020; CGVS 1 X, p. 14).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de door u en uw zus voorgehouden problemen, met name dat jullie ten gevolge van een inval in het huis van N.C.(...) waarbij jullie aanwezig zouden zijn geweest, problemen hebben gekend met de Venezolaanse autoriteiten.

Wat betreft een eventuele beperkte steun aan de oppositie van uwentwege, met name de deelname van u en uw zus aan enkele manifestaties van de oppositie, dient volledigheidshalve verwezen te worden naar onderstaande appreciatie.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> , Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf> , p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor

een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat jullie er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat jullie voor jullie komst naar België vervolgd zijn geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar jullie niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie voor jullie komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat een beperkt politiek engagement van uwentwege niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat jullie bij terugkeer naar Venezuela problemen zullen ondervinden omwille van eventueel beperkt politiek activisme.

De overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststelling. Uw paspoort en identiteitskaart tonen louter uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke hier niet ter discussie staan. Uw tijdelijke verblijfskaart van Peru, tickets naar Colombia, hotelreservatie in Madrid en reisroute van 2019 tonen louter de locaties aan waar u na uw vertrek uit Venezuela in mei 2017 verbleef, hetgeen evenmin betwist wordt. De voorgelegde foto's tonen aan dat uw familie en de familie C.(...) elkaar kenden en dat Ca.(...) en u bovendien een relatie hadden, ook dit wordt niet betwist. Het identiteitsdocument van N.C.(...) in Colombia toont aan dat N.(...) in Colombia verblijft en dat jullie nog contact hebben, maar bewijst geenszins dat zijn vluchtmotieven en jullie vluchtmotieven aan elkaar gelinkt zijn.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale

bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit jullie verklaringen blijkt evenwel dat jullie een huis erfdren van jullie ouders en dat jullie het op economisch vlak niet moeilijker hadden dan de gemiddelde Venezolaan (CGVS 1, p. 5; CGVS 1 X, p. 6). Zo verklaart u dat jullie financiële situatie in Venezuela stabiel was en ook Va.(...) omschrijft deze als goed en verklaarde bovendien dat er geen problemen waren met haar economische situatie in Venezuela (CGVS 1, p. 5; CGVS 1 X, p. 6; CGVS 2 X, p. 3). Bovendien blijkt uit de stempels in jullie paspoorten dat jullie de voorbije jaren meermaals met het vliegtuig hebben gereisd. Zo vloog Va.(...) in 2017 nog naar Cuba en België. Zelf ging u in februari 2017 nog op vakantie naar Cuba (CGVS 1, p. 6) en slaagde u er in 2019 in om vanuit Peru met het vliegtuig naar Spanje te reizen. Jullie zijn bovendien afkomstig uit een niet onbemiddelde familie waarbij uw vader een gepensioneerde medewerker is van de Guardia Nacional en uw moeder werkte als docente op scholen (CGVS 1, p. 4).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat

een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve moet er worden opgemerkt dat ook ten aanzien van uw zus, Va.A.P.R.(...) (CGVS 19/27073), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wordt genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing genomen in hoofde van de tweede verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 31 augustus 1994 in Caracas en groeide op in San Cristobal in de staat Tachira, samen met uw zus Ve.P.P.R.(...) (CGVS X; O.V. X). Uw vader werkte voor de Guardia Nacional van Venezuela, maar trok zich daar reeds jaren geleden uit terug en ging op pensioen, uw moeder was docente. U volgde een opleiding tot styliste waarna u vier jaar lang aan de slag was bij Centro Estetico Monaco in San Cristobal.

Uw zus Ve.(...) had sinds haar tienerjaren een relatie met Ca.C(...), de broer van N.(...) C(...), gemeenteraadslid voor Primero Justicia in San Cristobal. Uzelf was niet politiek actief maar nam wel af en toe deel aan marsen van de oppositiepartij tegen de overheid.

Van 7 tot 13 april 2017 reisde u naar Cuba om te kijken of u daar kon gaan leven omdat uw persoonlijke situatie en de algemene situatie in Venezuela niet goed was. U keerde terug naar Venezuela omdat u zag dat de situatie in Cuba hetzelfde was als deze in Venezuela.

Op 19 april 2017 riep N.(...) op om mee te lopen in een protestmars in San Cristobal. Uw zus en u namen ook deel aan deze mars. De demonstratie startte vreedevol, maar werd verstoord door de Policia Nacional. Daarbij kwam een meisje, P.R(...), om het leven.

Twee dagen na de mars vergaderden uw zus, N.(...)'s zussen, N.(...)'s moeder, Ca.(...) en twee neven in het huis van de familie C.(...) toen de Policia Nacional het huis binnenviel op zoek naar N.C(...), daar zij hem verantwoordelijk achtten voor de dood van het meisje. Ze dreigden jullie op te pakken als jullie niet zouden zeggen waar N.(...) was. Zij brachten vernielingen aan in het huis en vroegen naar jullie gegevens, jullie identiteit. Één dag later werd N.(...) gedurende een week gearresteerd, waarop ook zijn moeder een week gearresteerd werd.

Uw zus, Ca.(...) en uzelf verhuisden na deze inval naar jullie grootmoeder. U bleef werken. Ca.(...) en Ve.(...) besloten het land te verlaten en vertrokken in april/mei naar Ecuador aangezien zij daar al het geld voor hadden. U bleef in Venezuela omdat u uw kosten om in Venezuela te wonen nog moest betalen en tegelijkertijd moest sparen om te kunnen vertrekken. In deze periode kende u geen nieuwe problemen.

U stopte met werken voor u op 10 oktober 2017 naar België afreisde. Uw partner raadde u aan om in België asiel aan te vragen, maar u twijfelde omdat u de procedure niet kende en de taal niet sprak. U leerde uw Belgische partner, A.N(...), in 2015 kennen in Venezuela en jullie hebben sedert 3 jaar een relatie. U keerde op 31 oktober 2017, legaal met het vliegtuig, terug naar Venezuela waar u nog verbleef tot 14 november 2017 zonder problemen te kennen.

Op 14 november 2017 reisde u via Colombia en Ecuador naar Peru waar uw zus, uw moeder en Ca.(...) reeds woonden. Uw moeder woonde er samen met haar Peruviaanse partner. Tot januari 2019 verliep uw leven in Peru normaal en deelde u het appartement met uw zus, Ca.(...) en zijn neef. U werkte in Lima in een nachtclub.

Op 15 januari 2019 verliet u uw appartement om te gaan werken. U merkte een camionette op die u volgde, ook toen u uw pas versnelde. U hoorde iemand ‘C.(...)' roepen uit deze camionette. U begon te lopen, hoorde schoten en verloor vervolgens het bewustzijn. U werd wakker in het ziekenhuis waar ze een kogel uit uw voet haalden en u een operatie onderging waarbij er platen en pinnen in uw voet geplaatst werden. Uw zus en Ca.(...) waren in het ziekenhuis aanwezig toen u ontwaakte en de dokters vertelden u dat er mensen naar u vroegen aan de ingang van het ziekenhuis, maar zij werden de toegang ontzegd daar u niemand kende. U vermoedde dat het om dezelfde mannen als deze van de

bestelwagen ging. Ca.(...) vertelde toen ook dat hij via Facebook eerder al een bedreiging ontvangen had.

U verbleef 5 of 6 dagen in het ziekenhuis waarna jullie naar jullie moeder verhuisden. Enkele dagen later ging u naar het commissariaat om klacht in te dienen, maar daar raadden ze u aan om het zo te laten omdat u een buitenlandse bent en de kosten van de advocaat en het ministerie op u verhaald zouden worden.

Ve.(...) besloot als eerste uit Peru te vertrekken in maart 2019. U kon echter niet onmiddellijk vertrekken daar u nog moest revalideren van de schietpartij. Om toch nog geld te verdienen maakte u maaltijden in het appartement van uw moeder die iemand anders vervolgens kwam ophalen en verkocht. U kende geen verdere problemen meer daar uw moeder meer afgelegen woont.

Op 13 september 2019 stapte u op het vliegtuig in Lima, waarna u via Frankrijk op 14 september 2019 in België aankwam. Op 4 december 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Venezuela alsnog gearresteerd te worden door de Venezolaanse autoriteiten omwille van de gebeurtenissen van 2017 en de banden die jullie hadden met de familie C.(...).

Uw zus Ve.P.P.R.(...) (CGVS X) diende op 13 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in in België.

Uw moeder woont momenteel nog steeds in Lima (Peru) en uw vader in Bogota (Colombia).

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw tijdelijke verblijfsvergunning van Peru, een werkcontract van uw job in Peru, een huurcontract van een appartement in Peru, een huurcontract op naam van Ca.(...) in Peru, een document van Interpol in Peru, een verklaring van N.C.(...) over de deelname van Ve.(...) en u aan manifestaties in Venezuela, reisdocumenten van 2017 en 2019, medische documenten over uw verwondingen van januari 2019, een persbericht over de dood van P.R.(...) en foto's om de relatie tussen uw familie en deze van N.C.(...) aan te tonen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de verklaringen van uw zus, Ve.P.P.R.(...) (CGVS X; O.V. X), en u blijkt dat alle redenen voor jullie verzoek om internationale bescherming aan elkaar gelinkt zijn (CGVS 1 X, p. 5 en 14-18; CGVS 1 X, p. 17-19). Aangezien in het kader van het verzoek van uw zus de beslissing is genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw zus luidt hieromtrent als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

Ook de overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststelling. Uw paspoort en identiteitskaart tonen louter uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke hier niet ter discussie staan. Uw tijdelijke verblijfskaart van Peru, de twee huurcontracten, het werkcontract en de reisdocumenten van 2017 en 2019 tonen louter uw verplaatsingen en enkele van uw verblijfplaatsen vanaf 2017, hetgeen evenmin betwist wordt. De voorgelegde foto's tonen aan dat uw familie en de familie C.(...) elkaar kenden en dat C.(...) en Ve.(...) bovendien een relatie hadden, ook dit wordt niet

betwist. De medische documenten tonen aan dat u in januari 2019 opgenomen werd in een ziekenhuis in Peru, doch kan de oorzaak van uw verwondingen hieruit niet afgeleid worden. Het persartikel over de dood van P.R.(...) bevestigt dat er een dode viel tijdens een mars in 2017, doch is de link tussen dit overlijden en de beschuldiging die N.C.(...) nadien ontving, hiermee geenszins aangetoond. Het document van Interpol in Peru toont louter aan dat er geen internationaal aanhoudingsbevel ten opzichte van u loopt, hetgeen niet in twijfel getrokken wordt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusvenezuelasituatieschets20200515.pdf> of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03,

T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit jullie verklaringen blijkt evenwel dat jullie een huis erfdn van jullie ouders en dat jullie het op economisch vlak niet moeilijker hadden dan de gemiddelde Venezolaan (CGVS 1 X, p. 5; CGVS 1 X, p. 6). Zo verklaart uw zus dat jullie financiële situatie in Venezuela stabiel was en ook u omschrijft deze als goed en verklaarde bovendien dat er geen problemen waren met haar economische situatie in Venezuela (CGVS 1 X, p. 5; CGVS 1 X, p. 6; CGVS 2 X, p. 3). Bovendien blijkt uit de stempels in jullie paspoorten dat jullie de voorbije jaren meermaals met het vliegtuig hebben gereisd. Zo vloog u in 2017 nog naar Cuba en België. Uw zus ging in februari 2017 nog op vakantie naar Cuba (CGVS 1 X, p. 6) en slaagde u er in 2019 in om vanuit Peru met het vliegtuig naar Spanje te reizen. Jullie zijn bovendien afkomstig uit een niet onbemiddelde familie waarbij uw vader een gepensioneerde medewerker is van de Guardia Nacional en uw moeder werkte als docente op scholen (CGVS 1 X, p. 4).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> , COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald

profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel voeren verzoeksters de schending aan van artikel 1 A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht en meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsmede van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeksters voeren tevens een beoordelingsfout aan.

Na een korte samenvatting van de bestreden beslissing verwijzen verzoeksters naar de algemene (politieke) situatie in Venezuela, en meer in het bijzonder naar de specifieke context van de deelstaat Tachira. Zij halen in dit verband landeninformatie aan.

Verder gaan zij in op de geloofwaardigheid van het relaas en trachten zij de aangaande weigeringsmotieven te weerleggen. Zij betogen:

“De algemeen en specifiek context van Venezuela en de deelstaat Tachira moet in overweging genomen worden voor het onderzoek naar de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas, alsook hun profiel.

Het is niet betwist dat eerste verzoekster de partner was van de broer van N.C.(...).

Het is ook niet betwist dat zij om die reden, samen met haar zus, tweede verzoekster, nauwe banden had met de familie en vaak bij hen aanwezig was.

Het is evenmin betwist dat zij deelnam, in het kader van deze liefdesrelatie met de broer van N.C.(...), aan verschillende acties van de Venezolaanse oppositie in de stad San Cristobal en in de deelstaat Tachira. Het is ook niet betwist dat dit ook het geval was voor de tweede verzoekster.

Verzoekster nam eraan deel om verschillende redenen. Ten eerste uit nieuwsgierigheid, als gevolg van haar relatie met de broer van N.C.(...), maar ook uit overtuiging. Zij was echter niet leider noch lid van een politieke partij of beweging. Deze redenen zijn niet tegenstrijdig. Verzoeksters hebben hun politieke implicatie nooit willen overdreven en hebben die zo eerlijk en correct mogelijk willen beschrijven. Zij volharden in hun verklaringen wat dit betreft.

Over de datum van de feiten, stellen zij vast dat er een tegenstrijdigheid aanwezig is. De inval gebeurde twee dagen na de betoging, en dus op 21.04.2017.

Zij hebben geprobeerd om de aangehaalde feiten zo precies mogelijk in de tijd te situeren. Dat zij er niet perfect in slagen neemt echter niets weg van het spontaan en gedetailleerd karakter van hun verklaringen. Deze zijn, samengenomen met de relaties die zij aantonen met de familie C.(...), een positieve indicatie van de geloofwaardigheid van de inval in het huis van de familie C.(...) en de aanwezigheid van verzoeksters.

Er was geen politiek vergadering aan de gang, maar enkel een familiale bijeenkomst. Dat er werd begrepen dat er een vergadering aan de gang was is een misverstand. Zowel Ve.(...) als Va.(...) bevestigen dat twee neven van N.(...) ook aanwezig waren. Er blijkt geen tegenstrijdigheid te zijn wat de motieven van de arrestatie van de moeder van N.C.(...). Wat er officieel werd gezegd is dat het was omdat zij een moordenaar beschermde. Officieus was de reden voor haar arrestatie om druk te zetten op N.C.(...) zodat hij zijn politieke activiteiten zou stopzetten.

Verzoeksters bevestigen dat zij telefonisch en fysiek bedreigd werden en ook aangevallen.

Tijdens de inval van het huis van de familie C.(...) werden zij expliciet bedreigd en er werden kopieën van hun identiteitsdocumenten genomen. Zij werden telefonisch bedreigd via de telefoon van Ca.(...) C.(...) toen zij in Peru verbleven. Er werd op tweede verzoekster geschoten.

Eerste verzoekster bevestigt haar legaal vertrek van het land via de rivier tussen Venezuela en Colombia. Zij heeft een stempel laten zetten in haar paspoort in de Venezolaanse migratiediensten (deze stempel moet niet aan de grens worden gevraagd) en heeft ervoor gekozen om de rivier over te steken en niet via de brug het land te verlaten omdat er daar politiecontroles zijn. Verzoekster wenst te verduidelijken dat de brug Simon Bolivar op het moment van haar vertrek van het land sowieso gesloten was en de politie er de grens controleerde. Vermits verzoekster een stempel heeft gekregen van de migratiediensten was haar vertrek wel legaal, ondanks het feit dat zij buiten grensposten de rivier overstak.

Het tweede incident wordt bevestigd door publicatie van N.C.(...) op de sociale netwerken (stuk 3), alsook het feit dat zijn zussen toen werden bedreigd (stuk 3). Er is geen reden te twifelen over de realiteit van dit incident. Dit toont aan dat de familieleden van N.C.(...) daadwerkelijk geïdendeerd en bedreigd werden. Hieraan wordt door de verwerende partij ook niet getwijfeld.

Verzoeksters worden als familieleden van N.C.(...) beschouwd omwille van de relatie tussen eerste verzoekster en Ca.C.(...) et de familieband tussen verzoeksters.

Trouwens werden hun identiteiten genomen tijdens de inval op het huis van de familie C.(...) op 21 april 2017.

Dit zijn duidelijke indicaties dat verzoeksters, ondanks hun beperkt politiek engagement, wel degelijk in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zijn komen te staan.

Deze opmerkingen samengenomen met het profiel van verzoeker en de algemene informatie over de politieke repressie in de staat Tachira rechtvaardigt een ruime toepassing van het voordeel van het twijfel.

De andere door verwerende partij aangehaalde motieven hebben betrekking op randelementen van het relaas van verzoeksters maar niet op de kern van hun vrees.

Eerste verzoekster had het land al verlaten op het moment van dit tweede incident. Dit incident is voor haar een aanwijzing dat een terugkeer gevaarlijk zou zijn.

Tweede verzoekster was nog in Venezuela maar had reeds beslist dat zij het land ging verlaten.

Dit incident heeft haar in haar beslissing versterkt. Las zij nog enige tijd. op een ander adres, blijft wonen, is dit om economische redenen.

Verzoekers bevestigen dat tweede verzoekster stopte met werken maar enkel nog sommige cliënten met wie zij een rechtsreeks contact had bleef helpen.

Dat tweede verzoekster aarzelde om een asielaanvraag in te dienen in België is niet noodzakelijk een aanwijzing dat haar vrees ongeloofwaardig is. Zij wou alle alternatieven onderzoeken en verkoos om samen met haar zus in Peru te gaan leven, niet wetende het risico dat zij vreesde zich er anderhalf jaar later in de aanslag op haar leven zou concretiseren.

Over hun woonplaatsen in Peru heeft tweede verzoekster haar officiële adressen meegegeven en niet haar effectieve woonplaatsen. Effectief verbleven zij bij hun moeder in Lima.

Verzoekers relaas moet als geloofwaardig worden geacht.”

Verzoeksters menen dat zij in het verleden met vervolging werden bedreigd en stellen dat het feit dat tweede verzoekster werd beschoten en daarna werd bedreigd, overeenkomstig artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet een duidelijke aanwijzing is dat hun vrees voor vervolging gegrond is.

Verzoeksters werpen tevens op dat er geen sprake kan zijn van een intern vluchtalternatief of bescherming van de overheid.

Tot slot benadrukken zij dat niet wordt betwist dat er een gewapend conflict bestaat in de deelstaat Tachira en argumenteren zij dat het geweld er wel degelijk willekeurig is.

2.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift leggen verzoeksters een Twitterbericht neer van N.C., opgesteld op 29 juli 2017, over de tweede inval bij N.C. en een internetartikel hierover.

3. Voorafgaand

3.1. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissingen zijn behept met een onregelmatigheid of dat verzoeksters nood hebben aan internationale bescherming.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeksters deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.1. Verzoeksters verklaren dat zij als gevolg van een inval in het huis van N.C. – gemeenteraadslid voor de oppositiepartij Primero Justicia en de broer van eerste verzoeksters toenmalige vriend Ca.C. – waarbij zij aanwezig zouden zijn geweest, problemen zouden hebben gekend met de Venezolaanse autoriteiten. Zij vrezen dat zij bij terugkeer naar Venezuela zullen worden gearresteerd door de Venezolaanse autoriteiten omwille van hun steun aan de oppositie.

4.2. Op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat de zittende Venezolaanse regering en de oppositie zijn verwickeld in een heftig gevecht om de macht en dat er sprake is van een institutionele dualiteit, waarbij Venezuela twee presidenten (Maduro en Guaidó) en twee parlementen heeft (EASO "Venezuela Country Focus", augustus 2020, p. 21 e.v.; COI Focus "Venezuela. Situatieschets", 15 mei 2020, p. 6-11). Daarnaast heeft de regering van president Maduro sinds 2014 tevens te maken met grootschalige protesten wegens de economische, politieke, sociale en veiligheidssituatie in het hele land.

De verwerende partij bevestigt in de bestreden beslissing dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering, waarbij tevens geweld wordt gebruikt door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de colectivos (EASO, p. 50 e.v.).

Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO, p. 50 e.v. 'targeted profiles' en p. 95-106 'colectivos'; COI Focus 15 mei 2020, p. 12-14). Uit de beschikbare landeninformatie kunnen een aantal profielen worden gedistilleerd die in het kader van deze repressie kunnen worden geïdendeerd of vervolgd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslid die kritisch zijn tegen de regering, dissidente (universiteits)onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Verder blijkt uit de landeninformatie dat de Venezolaanse regering, al dan niet met hulp van de colectivos, de massademonstraties en betogingen die sinds 2014 plaatsvinden, hardhandig de kop tracht in te drukken. Daarbij wordt disproportioneel geweld tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen geïdendeerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek (EASO, p. 32-33, 56-58; zie Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Venezuela, juni 2020 waarnaar wordt verwezen in het EASO rapport, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten' alsook p. 59-60).

De meest recente landeninformatie geeft aan dat zowel personen met een hoog als laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten' alsook p. 59-60; EASO, p. 52, 102).

In de objectieve landeninformatie kan nog worden gelezen dat bronnen melding maken van een belangstelling van de Venezolaanse overheden voor familieleden van leden van oppositiepartijen,

dissidenten en politieke activisten, dat familieleden worden geïntimideerd en lastig gevallen, onder meer door willekeurige aanhoudingen of het voeren van raids op hun eigendommen, en dat familieleden bij terugkeer naar Venezuela omwille van deze familieband represailles vrezen (Ambtsbericht, p. 40; EASO, p. 53).

In casu wordt niet betwist dat eerste verzoekster een relatie had met Ca.C., de broer van N.C., een gemeenteraadslid voor de oppositiepartij Primero Justicia, en dat zij de familie C. kenden.

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek dan wel omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime of hun (familie)band met dissidenten en politieke activisten. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoeksters vallen onder een bepaald profiel of in mindere of meerdere mate politiek actief waren, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan verzoeksters om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van hun beweerdde politieke activiteiten dan wel hun band met N.C. dreigen te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de deelstaat Tachira, waarvan verzoeksters afkomstig zijn, een hogere prevalentie kent van voornamelijk crimineel en politieel geweld (zie bijvoorbeeld COI Focus “*Venezuela. Situatieschets*”, 15 mei 2020, p. 23). Dit crimineel en politieel geweld is evenwel voornamelijk doelgericht. Bijgevolg volstaat een loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in de deelstaat Táchira niet om aan te tonen dat verzoeksters bij terugkeer naar Venezuela daadwerkelijk dreigen te worden geïntimideerd en vervolgd. Een individuele beoordeling in het licht van de algemene veiligheidssituatie in Venezuela dringt zich ook hier op, waarbij het aan verzoeksters is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikelen 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te individualiseren en te concretiseren.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeksters zullen worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar hun land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Uit wat hierna volgt, zal blijken dat verzoeksters in gebreke blijven om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in concreto aannemelijk te maken, nu hun vluchtrelaas niet geloofwaardig wordt bevonden.

4.3. Wat betreft de verschillende documenten die verzoeksters in het kader van hun beschermingsverzoek voorleggen (AD CGVS, map met documenten), wijst de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, op wat volgt.

Hun paspoort en identiteitskaart tonen louter hun identiteit en nationaliteit aan. De tijdelijke verblijfskaart voor Peru van eerste verzoekster, tickets naar Colombia, hotelreservatie in Madrid en de reisroute van 2019 tonen louter de locaties aan waar eerste verzoekster na haar vertrek uit Venezuela in mei 2017 verbleef. De tijdelijke verblijfskaart voor Peru van tweede verzoekster, de twee huurcontracten, het werkcontract en de reisdocumenten van 2017 en 2019 tonen louter de verplaatsingen van tweede verzoekster aan en enkele van haar verblijfplaatsen vanaf 2017. Aan deze elementen wordt niet getwijfeld. Voor het overige houden deze documenten geen verband met verzoeksters' vluchtrelaas.

Hetzelfde geldt voor wat betreft de voorgelegde foto's die enkel aantonen dat hun familie en de familie C. elkaar kenden en dat Ca. en eerste verzoekster bovendien een relatie hadden. Hieruit kan op zich echter geen gegronde vervolgingsvrees blijken, noch een reëel risico op ernstige schade.

Het identiteitsdocument van N.C. in Colombia toont aan dat N. in Colombia verblijft en dat zij nog contact hebben, maar bewijst niet dat zijn vluchtmotieven en die van verzoeksters aan elkaar gelinkt zijn.

De medische documenten tonen aan dat tweede verzoekster in januari 2019 werd opgenomen in een ziekenhuis in Peru. De oorzaak van haar verwondingen kan hieruit echter niet worden afgeleid.

Het persartikel over de dood van P.R. bevestigt dat er een dode viel tijdens een mars in 2017. De link tussen dit overlijden en de beschuldiging die N.C. nadien ontving en de persoonlijke problemen die verzoeksters ten gevolge hiervan zouden hebben gekend, kan hieruit evenwel niet blijken.

Het document van Interpol in Peru toont louter aan dat er geen internationaal aanhoudingsbevel ten opzichte van tweede verzoekster loopt, hetgeen niet in twijfel getrokken wordt.

Aan de verklaring, opgesteld en ondertekend door N.C., waarin wordt verklaard dat verzoeksters deelnamen aan manifestaties en Primero Justicia steunden, kan slechts relatieve bewijswaarde worden gehecht.

Vooreerst merkt de commissaris-generaal op correcte wijze op dat verzoeksters geen klaarheid weten te scheppen over hoe zij in het bezit raakten van deze verklaring noch hoe het komt dat deze brief werd opgemaakt op 15 oktober 2019, toen zij reeds in België verbleven: *“Zo verklaart Va.(...) dat u deze brief in uw bezit kreeg in februari 2019 toen u nog in Peru verbleef (CGVS 1 19/27073, p. 14). U verklaart daarentegen dat Va.(...) de brief ontving toen de moeder van N.(...) en Ca.(...) op bezoek kwam in Lima rond januari 2019 (CGVS, p. 13; CGVS 2, p. 12). Dat jullie niet weten wie van jullie deze brief ontving, is vreemd. Dat jullie bovendien geen verklaring hebben waarom deze brief gedateerd werd op 15 oktober 2019, toen jullie reeds in België waren, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van de authenticiteit van dit document. Hiermee geconfronteerd, verklaart u eerst dat het document al eerder werd opgesteld, niet om in België te gebruiken, maar om asiel aan te vragen ‘waar we dus waren’ (CGVS 1, p. 13). Opnieuw gevraagd naar een verklaring voor de datum, stelt u dat N.(...) er verschillende heeft opgemaakt met verschillende data, een verklaring die niet overtuigt (CGVS 1, p. 13-14). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u dan weer dat deze datum te verklaren is doordat N.(...) er een andere datum op zette met als doel dat de brief nog geldig zou zijn wanneer jullie deze voorlegden (CGVS 2, p. 12). Ook Va.(...) weet niet te verklaren hoe het komt dat N.(...)’s verklaring gedateerd werd op 15 oktober 2019, daar zij na confrontatie herhaalt dat de moeder van N.(...) het document mee naar Peru nam en aan u gaf en dat ze de datum misschien niet gecontroleerd hebben (CGVS 1, p. 14-15). (...) Uw advocaat merkte in haar mail van 29 oktober 2020 op dat Va.(...) enkel gezegd heeft dat N.(...)’s verklaring via de moeder van N.(...) verkregen werd en dat Va.(...) niet specificeerde wie van hen het document in ontvangst nam, dit is echter niet correct daar zij letterlijk verklaarde dat haar zus dit document in ontvangst nam zie supra (mail advocaat 29 oktober 2020; CGVS 1 19/27073, p. 14).”* Verzoeksters laten deze pertinente vaststellingen geheel ongemoeid.

Verder moet worden opgemerkt dat N. in dit document enkel liet optekenen dat verzoeksters Primero Justicia steunden en meeliepen in manifestaties. Op geen enkel moment blijkt uit de verklaring van N. dat verzoeksters’ problemen zouden zijn gelinkt aan die van hem of zijn familie. Zo stelt hij dat *“burgers VA.P.(...) en VE.P.(...) samen met hun gezin, slachtoffers zijn geweest van pesterijen, bedreigingen en vervolgingen omdat ze deel hebben genomen aan alle betogingen en omdat hun woning zich bevindt op een strategisch punt voor alle betogingen die plaatsvinden in de stad. Omdat ze opkomen voor de Mensenrechten waar iedereen recht op heeft, zijn ze het doelwit geworden van ernstige fysieke, verbale en psychologische mishandelingen en ernstige bedreigingen vanwege aanhangers van de regering.”* (notities persoonlijk onderhoud 15 juli 2020 (hierna: NPO I) tweede verzoekster, p. 14; AD CGVS tweede verzoekster, map met documenten, nr. 11). Gezien N. volgens de verklaring van tweede verzoekster van alles op de hoogte was, inclusief het incident in Peru, is het niet aannemelijk dat hij in deze verklaring enkel verwijst naar hun deelname aan manifestaties en de locatie van hun gezinswoning als de oorzaak van hun problemen en nergens verwijst naar de problemen die hen te beurt vielen zoals de inval in zijn huis die aan de basis ligt van verzoeksters’ vertrek uit Venezuela (notities persoonlijk onderhoud 24 augustus 2020 (hierna: NPO II) tweede verzoekster, p. 12). Ook deze incoherentie ondermijnt de geloofwaardigheid van de authenticiteit van dit document.

Wat betreft het Twitterbericht van N.C. van 29 juli 2017 over de tweede inval in het huis van de familie C. alsook het internetartikel waarin deze feiten kort worden belicht, kan hieruit enkel blijken dat er in juli 2017 een inval heeft plaatsgevonden in het huis van de familie C. waarbij de zussen van N.C. werden bedreigd. Verzoeksters komen hier nergens ter sprake. Bovendien is het frappant dat N.C. in dit Twitterbericht de eerste inval in april 2017, waarbij verzoeksters aanwezig waren en dat aan de basis lag van

hun vertrek uit Venezuela, niet vermeldt. Indien deze inval daadwerkelijk zou hebben plaatsgevonden, mag redelijkerwijs worden verwacht dat N.C. deze ook vermeld in het Twitterbericht waarbij hij het optreden van de Venezolaanse autoriteiten aanklaagt. Los daarvan, blijkt uit dit bericht geen enkele link met verzoeksters en kan het dan ook niet dienen ter ondersteuning van hun persoonlijke vervolgingsvrees.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de voorgelegde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om het vluchtrelaas en nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeksters voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.4. De commissaris-generaal besluit op basis van de verklaringen van verzoeksters dat geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hen de aanleiding vormden om Venezuela te verlaten. Hij stelt onder meer vast dat (i) het politiek engagement van eerste verzoekster niet aannemelijk is daar het bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) nog onbestaande was en in de loop van haar asielpcedure evolueert tot het profiel van een politiek activiste, (ii) hun verklaringen wat betreft het incident dat aanleiding gaf tot hun vertrek, namelijk de inval door de Policia Nacional in het huis van de familie C. na de betoging van 19 april 2017 waar zij aanwezig waren en waar foto's van hun documenten werden genomen, tegenstrijdig zijn, (iii) hun verklaringen met betrekking tot de arrestatie van N. en van N.'s moeder na de betoging van 19 april 2017, niet met elkaar zijn te rijmen, (iv) ook verzoeksters' verklaringen wat betreft de bedreigingen die zij en de familie C. ontvingen in Venezuela niet overtuigend en bovendien tegenstrijdig zijn, (v) uit hun verklaringen betreffende de periode tussen de inval in het huis van de familie C. op 21 of 23 april 2017 en hun vertrek uit Venezuela, geen ernstige vrees in hunnen hoofde kan worden afgeleid en hun verklaringen bovendien wederom incoherent zijn, (vi) tweede verzoekster nauwelijks enige informatie kan meedelen over de tweede inval in het huis van N., (vii) tweede verzoekster incoherente en weinig overtuigende verklaringen aflegt met betrekking tot de periode tussen de inval bij de familie C. in april 2017 en haar definitieve vertrek uit Venezuela op 14 november 2017, (viii) het niet geloofwaardig is dat tweede verzoekster tijdens haar bezoek aan België van 10 oktober 2017 tot 31 oktober 2017 geen verzoek om internationale bescherming indiende en zij bovendien na haar bezoek aan België naar Venezuela terugkeert en niet rechtstreeks naar Peru afreist, (ix) zij onvolledige en tegenstrijdige verklaringen afleggen betreffende het incident dat plaatsvond op 15 januari 2019 in Peru waarbij tweede verzoekster beschoten werd vanuit een camionette door iemand die "C." riep, (x) hun verklaringen omtrent hun woonplaatsen na het vermeende schietincident niet coherent zijn, (xi) uit hun laattijdige asielaanvraag in België eveneens geen hoge nood aan bescherming kan worden afgeleid, en (xii) tweede verzoekster reeds voor de gebeurtenissen met de familie C. op zoek was naar een manier om Venezuela te verlaten.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoeksters er in voorliggend verzoekschrift niet in slagen om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, betrekking hebben op de kern van hun vluchtrelaas, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen.

4.5. Zo betwist eerste verzoekster dat zij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent haar politiek engagement. Zij licht toe dat zij zowel uit nieuwsgierigheid als uit overtuiging deelnam aan verschillende acties van de Venezolaanse oppositie, maar kan hierin niet worden gevolgd.

Eerste verzoekster verklaarde bij de DVZ immers duidelijk dat zij zich nooit bemoeide met politiek en dat zij deelnam aan de mars van 19 april 2017 omdat deze in haar straat begon. Zij gaf zelfs uitdrukkelijk aan *"het was niet echt uit politieke overtuiging, eerder nieuwsgierigheid"* (vragenlijst CGVS eerste verzoekster, punt 3.5). Dat zij later tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud verklaart dat zij deelnam aan de betogingen *"omdat zij zich vredevol en collectief wilde uiten, uit overtuiging dat zij een verschil kon maken, voor de vrijwaring van hun rechten"* (notities persoonlijk onderhoud 26 oktober 2020 (hierna: NPO II eerste verzoekster), p. 3), valt hier niet mee te rijmen.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij stelt dat het beweerdde politiek engagement van eerste verzoekster niet aannemelijk is daar het bij de DVZ nog onbestaande was en in de loop van haar asielprocedure evolueert tot het profiel van een politiek activiste.

4.6. Wat betreft de inval door de Policia Nacional in het huis van de familie C. na de betoging van 19 april 2017, bevestigen verzoeksters dat er een tegenstrijdigheid is en verduidelijken ze dat deze inval op 21 april 2017 plaatsvond. Dat zij er niet perfect in zijn geslaagd om de aangehaalde feiten zo precies mogelijk in de tijd te situeren, neemt volgens hen echter het spontaan en gedetailleerd karakter van hun verklaringen niet weg. Ook hier weten verzoeksters niet te overtuigen. Uit hun verklaringen blijkt dat zij beiden bij de familie C. zouden zijn geweest toen de politie het huis binnenviel en dat dit incident de aanleiding zou hebben gevormd voor hun vertrek uit Venezuela. Van verzoeksters, die beweren dat zij hun land van herkomst hebben verlaten op grond van dezelfde asielmotieven, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over feiten die de kern van het relaas uitmaken, zoals in casu de datum van de inval. Dat hun verklaring reeds op een essentieel punt als de datum van het incident dat aan de basis ligt voor hun vertrek uit Venezuela, inconsistent is, is al een eerste aanwijzing dat geen geloof kan worden gehecht aan dit incident of minstens aan hun voorgehouden betrokkenheid daarbij.

Daarbij zijn ook verzoeksters verklaringen met betrekking tot wat zij op dat moment in het huis van de familie C. deden, niet gelijklopend. Zo verklaart tweede verzoekster dat zij daar aanwezig waren voor een vergadering (NPO I tweede verzoekster, p. 17, 22), terwijl eerste verzoekster hier nergens melding van maakt. Dit louter wijten aan een misverstand en stellen dat het enkel om een familiale bijeenkomst ging, is niet ernstig en overtuigt niet. De verklaringen van verzoeksters zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Hetzelfde geldt wat betreft hun verklaringen omtrent de aanwezigen op de dag van de inval in het huis van de familie C. Tweede verzoekster bracht nog twee aanwezige neven ter sprake (NPO II tweede verzoekster, p. 5), die in de verklaringen van eerste verzoekster niet zijn terug te vinden (NPO I eerste verzoekster, p. 19). In voorliggend verzoekschrift bevestigen verzoeksters beiden dat de twee neven van N. ook aanwezig waren. Echter, het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, volstaat evenwel niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

De vaststelling dat verzoeksters' verklaringen niet overeenkomen betreffende het incident dat de aanleiding vormt voor hun vertrek uit Venezuela, ondergraaft de geloofwaardigheid van dit incident, of minstens hun betrokkenheid daarbij, en bijgevolg ook de geloofwaardigheid van de daaropvolgende vervolgingsfeiten die hier onlosmakelijk mee zijn verbonden.

4.7. In de bestreden beslissingen wordt verder vastgesteld dat de door verzoeksters opgegeven motieven achter de arrestatie van de moeder van N. na de betoging van 19 april 2017 tegenstrijdig zijn. Verzoeksters geven in het verzoekschrift aan dat officieel werd gezegd dat het was omdat zij een moordenaar beschermden en officieus om druk te zetten op N.C. zodat hij zijn politieke activiteiten zou stopzetten. Deze uitleg biedt echter geen verklaring waarom tweede verzoekster tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud aangaf dat de moeder van N. werd vastgehouden omdat zij geen informatie wilde geven (NPO II tweede verzoekster, p. 5). Bovendien gaan verzoeksters met dit betoog er volledig aan voorbij dat zij de arrestatie van de moeder van N. niet op hetzelfde tijdstip weten te situeren. Volgens de verklaringen van tweede verzoekster vond de arrestatie van de moeder plaats na de vrijlating van N., terwijl deze volgens de verklaringen van eerste verzoekster plaatsvond tussen de arrestatie en daaropvolgende vrijlating van N. een week nadien (NPO I eerste verzoekster, p. 15, 19; NPO I tweede verzoekster, p. 17-18).

Dat verzoeksters ook over de nasleep van de inval geen eensluidende verklaringen weten af te leggen, brengt de geloofwaardigheid van dit incident opnieuw in het gedrang. De commissaris-generaal voegt hier trouwens nog terecht aan toe: *“Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat jullie noch de inval, noch de arrestaties bij de familie C.(...) kunnen aantonen met een begin van bewijs. Va.(...) verklaart nochtans dat ze denkt dat dit wel op sociale media of in de kranten verschenen is, doch wordt er hiervan geen documentatie voorgelegd. Wanneer een oppositielid van moord beschuldigd wordt en nadien gearresteerd wordt, kan logischerwijs verwacht worden dat hier documentatie over terug te vinden is. Dat hiervan niets voorgelegd wordt, brengt de geloofwaardigheid van dit incident opnieuw in het gedrang.”*

4.8. Wat betreft het vertrek van eerste verzoekster uit Venezuela op 4 mei 2017, bevestigt zij in voorliggend verzoekschrift dat zij legaal is vertrokken. Dit blijkt ook uit de stempel in haar paspoort (map met documenten, nr. 1; verklaring DVZ eerste verzoekster, rubriek 31). De Raad stelt evenwel in

navolging van de commissaris-generaal vast dat zij hierover uitermate incoherente verklaringen aflegt. In de bestreden beslissing wordt hierover terdege opgemerkt: *“Op het CGVS verklaart u aanvankelijk dat u wilde vertrekken zonder uw paspoort te laten zien en dus de rivier wilde oversteken zodat de autoriteiten niet op de hoogte zouden zijn van uw vlucht uit het land. Maar op aanraden van uw vader hebt u toch op legale wijze het land verlaten, erop hopen dat alles goed zou gaan. U verklaart verder dat de aanwezige autoriteiten aan de grens die dag geen aandacht aan Ca.(...) en u besteedden omdat er zoveel mensen de grens over wilden, zodat het enkel een kwestie van stempel zetten en verdergaan was (CGVS 1, p. 13). Deze verklaring valt echter niet te rijmen met uw verklaring tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, waar u stelt dat u niet wilde dat uw paspoort afgestempeld werd en u daarom via de rivier de grens over stak en niet via de brug aangezien daar politie aanwezig is en jullie bang waren dat jullie gecontroleerd zouden worden en dat ze zo zouden ontdekken dat jullie het land ontvluchtten (CGVS 2, p. 7-8). Gevraagd naar hoe u dan een stempel in uw paspoort bemachtigde, verklaart u dat u deze ontving in een Centro de Migracion in San Antonio (document 1; CGVS 2, p. 7-8). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat u het advies van uw vader volgde en legaal de grens kruiste, antwoordt u dat dat inderdaad zo is (CGVS 2, p. 8). Hierbij opgemerkt dat door een rivier gaan, geen legale overgang is, antwoordt u dat u dat niet weet, maar dat jullie de brug niet wilden nemen omwille van de politie die daar stond (CGVS 2, p.8).”*

Louter bevestigen dat zij land legaal heeft verlaten en herhalen dat zij ervoor heeft gekozen de rivier over te steken en niet via de brug te gaan omdat er daar politiecontroles zijn, kan de vastgestelde incoherenties daaromtrent niet verklaren of weerleggen. Dat eerste verzoekster geen duidelijkheid weet te scheppen over de manier waarop zij de grens overstak, is een zoveelste aanwijzing dat haar relaas elke geloofwaardigheid mist. Los daarvan, kan alleen enkel worden vastgesteld dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte waren van haar vertrek uit het land en zij haar daarbij niets in de weg hebben gelegd. Dit is een indicatie dat zij niet in de negatieve aandacht staat van de Venezolaanse overheden.

4.9. Waar de commissaris-generaal het voorts niet aannemelijk acht dat tweede verzoekster niet meereisde met eerste verzoekster en Ca., herhalen zij in het verzoekschrift dat zij om economische redenen nog enige tijd in Venezuela is gebleven. Zoals in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt gemotiveerd, is deze verklaring niet overtuigend. Tweede verzoekster vond immers wel de middelen om, via haar partner, op 10 oktober 2017 naar België af te reizen (NPO II tweede verzoekster, p. 6-7). Hierbij moet overigens worden opgemerkt dat zij het heeft nagelaten om tijdens dit bezoek aan België internationale bescherming aan te vragen. Nochtans had de oorzaak van hun vlucht uit Venezuela, namelijk de inval bij de familie C. in april 2017, toen reeds plaatsgevonden. Dit nalaten houdt een indicatie in dat zij internationale bescherming niet dringend nodig achtte en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde vrees voor vervolging. Van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. Het verweer in voorliggend verzoekschrift dat zij alle alternatieven wou onderzoeken en zij verkoos om samen met haar zus in Peru te gaan leven, biedt hiertoe geen verschoning en verklaart bovendien nog niet waarom tweede verzoekster na haar bezoek aan België op legale wijze naar Venezuela terugkeerde om daar nog twee weken te verblijven en niet rechtstreeks naar Peru afreisde (AD CGVS tweede verzoekster, map met documenten, nr. 1; NPO I tweede verzoekster, p. 10; NPO II tweede verzoekster, p. 7). Ook deze houding ondermijnt haar voorgehouden vrees voor vervolging in Venezuela. Bovendien was deze terugkeer naar Venezuela overbodig, daar zij verklaart dat zij reeds in België de beslissing nam om van België naar Peru te reizen (NPO I tweede verzoekster, p. 10).

Verzoeksters stellen dat zij vrezen voor vervolging door de Venezolaanse autoriteiten en verklaren dat de Policia Nacional bij de inval bij de familie C. foto's nam van hun documenten, inclusief identiteitskaart en dus op de hoogte was van hun gegevens (NPO I eerste verzoekster, p. 15; NPO II eerste verzoekster, p. 4-5; NPO I tweede verzoekster, p. 17, 23; NPO II tweede verzoekster, p. 6-8). De vaststelling dat tweede verzoekster op legale wijze met haar eigen paspoort het land in- en uit kon reizen en zij geen problemen meer heeft gekend in Venezuela, toont echter allerminst aan dat zij in de negatieve aandacht stond van de Venezolaanse autoriteiten (AD CGVS tweede verzoekster, map met documenten, nr. 1; NPO II tweede verzoekster, p. 8).

Voorgaande ondergraaft opnieuw de geloofwaardigheid van de door hen voorgehouden vrees omwille van hun relatie met de familie C..

4.10. Wat betreft hun verblijfplaatsen in Peru, benadrukken verzoeksters in het verzoekschrift dat tweede verzoekster haar officiële adressen heeft meegegeven en niet haar effectieve woonplaatsen. Zij verklaren dat zij effectief verbleven bij hun moeder in Lima. Deze uitleg kan niet overtuigen.

Verzoeksters' verklaringen zijn immers duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Eerste verzoekster verklaart dat zij na de schietpartij niet meer in hun appartement bleven wonen, maar bij hun moeder in Lima introkken (NPO I eerste verzoekster, p. 20; NPO II eerste verzoekster, p. 10). Tweede verzoekster verklaart bij de DVZ daarentegen duidelijk dat zij na haar ontslag uit het ziekenhuis terugkeerde naar het appartement om te revalideren (vragenlijst tweede verzoekster, punt 3.5). Ook wanneer tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS wordt gevraagd wie er op haar laatste adres in Peru nog bij haar inwoonde, behalve Ca., antwoordt tweede verzoekster dat eerste verzoekster bij haar inwoonde, samen met een neef en nog een vriend (NPO I tweede verzoekster, p. 6). Dat zij hier niet vermeldt dat zij bij hun moeder gingen inwonen, ondergraaft opnieuw de geloofwaardigheid van hun verklaarde problemen in Peru. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in hun verklaringen, stelt tweede verzoekster ten overstaan van het CGVS dat haar eerste persoonlijk onderhoud lang was en dat het interview niet tot daar geraakte, tot de redenen waarom ze bij haar moeder ging wonen (NPO II tweede verzoekster, p. 9-10). Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, is deze uitleg niet afdoende daar de vraag met wie zij op haar laatste adres samenwoonde, reeds in het begin van het persoonlijk onderhoud werd gesteld en zij bovendien evenmin in haar open relaas notie maakte van de verhuis naar hun moeder (NPO I tweede verzoekster, p. 6; NPO II tweede verzoekster, p. 9-10).

Verzoeksters gaan met dit verweer overigens volledig voorbij aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen dat zij geen eensluidende en coherente verklaringen weten af te leggen over het incident dat plaatsvond op 15 januari 2019 in Peru waarbij tweede verzoekster werd beschoten en het laattijdig vertrek van tweede verzoekster uit Peru. Dit zijn allemaal elementen die maken dat ook aan dit vermeende schietincident niet het minste geloof kan gehecht worden.

4.11. Voor het overige blijven verzoeksters in wezen slechts steken in het louter volharden in hun ongehoofwaardig bevonden asielmotieven, het bevestigen van (één van) hun (tegenstrijdige) verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissingen kunnen weerleggen. Bepaalde motieven laten zij zelfs geheel onbesproken. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissingen, zoals samengevat in punt 4.4., te ontkrachten. Zij blijven gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat aan verzoeksters verklaringen over hun voorgehouden problemen, namelijk dat zij ten gevolge van een inval in april 2017 in het huis van N.C. waarbij zij aanwezig zouden zijn geweest, problemen zouden hebben gekend met de Venezolaanse autoriteiten, geen geloof kan worden gehecht.

4.12. Gelet op hun individuele omstandigheden, zijn er evenmin aanwijzingen dat verzoeksters kunnen worden aangemerkt als personen die op enige wijze in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime of andere actoren staan en dat zij bij terugkeer problemen zullen ondervinden.

Er kan redelijkerwijze van worden uitgegaan dat verzoeksters' eventueel beperkt politiek activisme, met name hun deelname aan enkele manifestatie van de oppositie, niet zichtbaar en/of bekend waren voor het Venezolaanse regime.

Verzoeksters konden tevens Venezuela op legale wijze verlaten met hun eigen paspoort, zonder enig probleem te ondervinden. Deze elementen vormen samen een bijkomende indicatie dat zij niet in het vizier van de Venezolaanse overheden of andere actoren staan.

Waar verzoeksters nog stellen dat hun identiteiten door de Policia Nacional werden vastgesteld tijdens de inval op het huis van de familie C. op 21 april 2017, wijst de Raad erop dat aan er geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters verklaringen omtrent een inval op het huis van de familie C. op 21 april 2017 waarbij zij aanwezig zouden zijn geweest, zodat verzoeksters ook niet aannemelijk maken dat hun identiteiten in het kader hiervan zouden zijn vastgesteld.

In casu, het geheel aan documenten en verzoeksters' verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de huidige algemene politieke en veiligheidssituatie in Venezuela, blijken er geen concrete aanwijzingen dat zij bij terugkeer problemen zullen ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren.

4.13. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeksters heden dreigen te worden vervolgd of gevisieerd in Venezuela. Bijgevolg is verzoeksters' verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

Hetzelfde geldt voor de argumentatie dat zij in Venezuela geen bescherming kunnen krijgen en voor hen geen intern vestigingsalternatief mogelijk is.

4.14. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoeksters geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. In zoverre verzoeksters zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zij niet aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar Venezuela persoonlijk en actueel het risico lopen om te worden vervolgd, gevisieerd of bedreigd.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeksters geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd.

5.2. In de mate dat verzoeksters zich baseren op de algemene socio-economische en mensenrechten-situatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en oliepijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder herneemt de Raad overweging 35 van richtlijn 2011/95/EU die preciseert dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die kan worden aangemerkt als ernstige schade. De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat verzoeksters in deze context persoonlijk worden gevisieerd of dat zij behoren tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeksters tonen immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien. In de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekster, waarvan de desbetreffende motivering voor tweede verzoekster gelijkaardig luidt, wordt overigens nog terecht gewezen op het volgende: *“Uit jullie verklaringen blijkt evenwel dat jullie een huis erfden van jullie ouders en dat jullie het op economisch vlak niet moeilijker hadden dan de gemiddelde Venezolaan (CGVS 1, p. 5; CGVS 1 19/27073, p. 6). Zo verklaart u dat jullie financiële situatie in Venezuela stabiel was en ook Va.(...) omschrijft deze als goed en verklaarde bovendien dat er geen problemen waren met haar economische situatie in Venezuela (CGVS 1, p. 5; CGVS 1 19/27073, p. 6; CGVS 2 19/27073, p. 3). Bovendien blijkt uit de stempels in jullie paspoorten dat jullie de voorbije jaren meermaals met het vliegtuig hebben gereisd. Zo vloog Va.(...) in 2017 nog naar Cuba en België. Zelf ging u in februari 2017 nog op vakantie naar Cuba (CGVS 1, p. 6) en slaagde u er in 2019 in om vanuit Peru met het vliegtuig naar Spanje te reizen. Jullie zijn bovendien afkomstig uit een niet onbemiddelde familie waarbij uw vader een gepensioneerde medewerker is van de Guardia Nacional en uw moeder werkte als docente op scholen (CGVS 1, p. 4).”* Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeksters bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, oordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie op ex nunc-basis als volgt.

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geïsoleerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Zoals reeds vermeld, kent de deelstaat Tachira, waarvan verzoeksters afkomstig zijn, een hogere prevalentie van voornamelijk crimineel en politieel geweld (zie bijvoorbeeld COI Focus “*Venezuela. Situatieschets*”, 15 mei 2020, p. 23). Een enkele verwijzing naar de veiligheids-situatie in de deelstaat Tachira is evenwel louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoeksters om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De controle over territorium, de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia (“trochas”) en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolaanse migranten die deze wegen gebruiken alsook de controle over de illegale ontginning van mijnen en de minerale rijkdom, is daarbij de inzet. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten.

Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (COI Focus “*Venezuela. Situatieschets*”, 15 mei 2020, p. 26-34; EASO “*Venezuela Country Focus*”, augustus 2020, p. 20-21, 76-94).

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan maar kan slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

In casu zijn verzoeksters afkomstig uit de deelstaat Táchira. Aldus gaat de Raad na of er bij het gewapend conflict in de deelstaat Táchira willekeurig geweld wordt gebruikt.

In 2019 vielen er 1850 doden in de gehele grensregio (Amazonas, Bolívar, Táchira, Falcón, Zulia en Apure) waarvan 692 personen in niet minder dan 484 gewapende confrontaties (EASO, p. 76). De cijfers maken geen onderscheid tussen de strijdende partijen en gewone burgers; evenmin zijn er aparte cijfers voor de deelstaat Táchira.

Er wordt niet ontkend dat deze gewapende confrontaties invloed hebben op het dagelijks leven van de burgerbevolking in de deelstaat Táchira. De gewapende confrontaties leiden ook tot gedwongen (tijdelijke) verplaatsingen van de burgerbevolking en intern ontheemden, zoals op 18-22 juni 2019 alsook midden februari en op 22 april 2020 in Boca de Grita. Gedwongen rekrutering is een neveneffect van deze gewapende confrontaties. Burgers raken ook verzeild in deze gewapende confrontaties.

Evenwel, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, blijkt uit de landeninformatie niet dat tijdens deze gewapende confrontaties tussen de gewapende groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse Staat, strijdmethoden of tactieken worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Er kan dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de strijdende partijen en in mindere mate bij niet-strijdende burgers. Nergens uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht blijkt immers dat het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira wordt gebruikt, resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geïsoleerd. Evenmin blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen.

De Raad besluit dat, rekening houdend met de aard en de schaal ervan, het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira niet van die aard is dat het als willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd.

Verzoeksters brengen geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeksters in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers dezelfde als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Venezuela, en de deelstaat Táchira, is gesteund. Louter de gedane gevolgtrekkingen tegenspreken door erop te wijzen dat er 692 doden vielen in niet minder dan 484 gewapende confrontaties in de gehele grensregio, werpt geen ander licht op de gemaakte analyse noch op de terechte vaststelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen dat de geconsulteerde bronnen geen blijk geven van burgerslachtoffers als gevolg van mogelijk willekeurig geweld in de regio. Het betoog dat de gewapende groeperingen in de deelstaat Táchira meer als een *de facto* autoriteit voorkomen, toont evenmin aan dat er daar sprake is van willekeurig geweld, dit is geweld dat burgers zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoeksters poneren verder nog dat de ernstige bedreiging van het leven of de persoon niet enkel kan en mag worden afgemeten op basis van het aantal doden maar dat ook rekening moet worden gehouden met kwalitatieve leemten zoals het bestaan van een rechtstaat, *quod non* in de deelstaat Táchira, de mogelijkheid tot bescherming in geval van ernstige schade, *quod non* in de deelstaat Táchira, en het risico om slachtoffer te worden van het conflict. Met dit theoretisch betoog dat verder niet concreet wordt onderbouwd, tonen verzoeksters evenmin aan dat er in de deelstaat Táchira sprake is van willekeurig geweld, laat staan van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de deelstaat Táchira louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35). Evenmin brengen verzoeksters persoonlijke omstandigheden aan die – waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in de deelstaat Táchira een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon – in hunnen hoofde het risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

Bij gebrek aan willekeurig geweld in de deelstaat Táchira, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing, minstens tonen verzoeksters niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst, in casu de deelstaat Táchira, een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters werden gehoord op het CGVS. Tijdens deze gehoren kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoeksters op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeksters hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeksters niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES